

Timmeren

Kim fietst de achtertuin in. Ze heeft vanmiddag bij Sarie gespeeld. In de tuin is Jasper druk in de weer met hamer en zaag.

'Hoi Jasper! Wat ben je aan het maken?'

Jasper kijkt op.

'Zie je dat niet dan?'

Kim kijkt naar de aan elkaar gespijkerde planken. Ze fronst haar wenkbrauwen.

'Nou... eigenlijk niet zo goed, Jasper. Wordt het een kar?'

Jasper schudt z'n hoofd.

'Een... een vliegtuig?'

Jasper schudt nog harder zijn hoofd.

'Jij hebt echt geen verstand van timmeren. Ik weet zeker dat papa het gelijk zou zien.'

Kim haalt haar tas onder de snelbinders vandaan.

'Maar wat wordt het nou?'

'Een voljerre.'

'Een wat?' vraagt Kim verbaasd.

'Een voljerre. Voor mijn vogels.'

'O, een volièrre!'

'Ja, dat zeg ik toch.'

Jasper kijkt haar een beetje boos aan. Kim begrijpt ook niks!

'Krijg je vogels dan?'

Jasper haalt zijn schouders op.

'Misschien voor mijn verjaardag.'

Hij pakt zijn zaag weer van de grond. Deze plank moet nog een stukje korter, anders krijgt hij het deurtje er niet in. Jammer dat zijn spijkers bijna op zijn. Zou papa nog een doosje in de schuur hebben? Vast wel. Maar hij mag ze niet zomaar pakken. En papa is naar zijn werk, dus kan hij het niet vragen. Aan mama vragen heeft geen zin. Die zegt toch dat hij moet wachten tot papa er is. Hè, toch jammer dat hij nog geen mobieltje heeft. Dan had hij papa even kunnen appen. Maar hij krijgt pas een mobieltje als hij van de basisschool afgaat. En dat duurt dus nog wel even.

'Jasper, ga je opruimen?'

Mama staat in de achterdeur.

'Nu al? Het is nog helemaal niet laat.'

'Ja, maar je hebt een heleboel rommel gemaakt. Nadat je dat allemaal hebt opgeruimd is het vast wel tijd.'

Jasper zucht. Wat gaat de tijd toch altijd snel als hij aan het timmeren is!

Binnen zit Kim. Ze heeft een mooi boek geleend van haar vriendin Sarie. Volgens Sarie is het een vreselijk mooi boek. Ze kruipt lekker in het hoekje van de bank. Daar liggen een paar dikke kussens, waar je heerlijk tegenaan kunt liggen.

Mama komt de kamer in.

'Ha Kim. Hoe was het bij Sarie?'

Kim zucht. Heel zachtjes, zodat mama het niet hoort. Ze snap best dat mama wil weten hoe het was.

Maar ze wil zo graag gaan lezen!

'Goed hoor.'

'Heb je nog iets gehoord over haar oma die zo ziek is?'

Kim knikt. Ze doet het boek maar weer dicht.

'Het gaat niet goed met haar oma. Ze ligt nu heel de dag op bed. Saries mama zei dat ze nooit meer beter kan worden.'

'Dat is een erg naar bericht Kim,' zegt mama zacht.

'Ja hè? Sarie moest er ook even om huilen toen haar mama erover praatte.'

Even is het stil in de kamer.

Dan vraagt Kim: 'Mam, krijgt Jasper echt vogels voor zijn verjaardag?'

'Waarom wil je dat zo graag weten?' vraagt mama.

'Nou, hij is nu een hok aan het bouwen. Maar als je 't mij vraagt vliegen de vogels zo door al die kieren naar buiten!'

Mama glimlacht.

'Laat Jasper maar lekker timmeren, Kim. Vandaag bouwt hij een hok en morgen is het opeens weer een katapult of iets anders.'

Kim lacht.

'Ik moest raden wat het werd. Hij werd gewoon een beetje boos toen ik het twee keer verkeerd raadde. Ja, sorry hoor. Het lijkt gewoon totaal niet op een volièrè.'

Ze begint te lachen.

'Weet u hoe Jasper dat trouwens noemt? Een voljerre.'

Mama schudt haar hoofd.

'Je moet Jasper niet uitlachen, Kim. Dat vind ik niet aardig van je.'

Kims gezicht betreft.

'Sorry hoor. Ik lach hem niet uit. Het klonk gewoon zo grappig.'

Mama staat op.

'Nou, ik ga maar eens aan het eten beginnen.'

Kim doet haar boek weer open. Nu maar hopen dat ze even lekker een uurtje kan lezen!

Een paar dagen later is Jasper eindelijk jarig. En natuurlijk is hij op die dag veel te vroeg wakker. Hij ligt te draaien in zijn bed tot het eindelijk zeven uur is. Dan houdt hij het niet langer uit. Zachtjes stapt hij uit bed en gaat hij naar beneden.

Als hij de keuken instapt, wordt hij begroet door luid gezang: 'Er is er een jarig, dan kun je wel zien...!'

Jasper kijkt verbaasd in het rond. De hele familie zit al op hem te wachten!

Mama geeft hem een knuffel en een zoen. 'Van harte gefeliciteerd, knul!'

Als ze hem allemaal hebben gefeliciteerd, kijkt Jasper voorzichtig de keuken rond. Hij ziet nergens cadeautjes...

Papa heeft het wel gezien. 'Jasper, helaas, hij spijt ons echt, maar het lukte echt niet...'

Hij zwijgt even. Jasper wiebelt van de ene voet op de andere.

'Wat... wat lukte er niet?' vraagt hij zacht. Ze zouden toch wel een cadeautje hebben?

'We hebben het echt geprobeerd hoor. Maar het ging deze keer echt niet.'

Ook mama schudt met een verdrietig gezicht haar hoofd.

Wat is dit nu? Geen cadeautjes op zijn verjaardag? Jasper krijgt het er warm van.

Mama zegt: 'Het paste gewoon niet door de deur.'

Jasper snapt nog niet helemaal wat mama bedoelt. Kim geeft hem een por. 'Ga in de tuin kijken, suffie...'

Dan begint het Jasper te dagen. Snel loopt hij naar de buitendeur en kijkt door het raam de tuin in.

Daar staat iets groots tegen de schuur. Er zit een oranje zeil overheen. Hij haalt snel de knippen van de deur en rent zo in zijn pyjama de tuin in. De rest van de familie komt achter hem aan.

Hij tilt een punt van het zeil op.

'Een echt vogelhok met twee kanaries!' Samen met Kim trekt hij het zeil er helemaal af.

'Wat mooi! Super bedankt!'

Hij geeft papa en mama een dikke knuffel.

Van Kim krijgt hij allemaal dingen voor het hok: een voederbakje, een pak voer en een boekje met de titel 'Hoe verzorg ik mijn kanaries.'

'Dan kun je nu dat lelijke ding wat je zelf getimmerd hebt, wel afbreken,' zegt Kim.

Jasper knikt. 'Was ik toch al van plan. Ik ga van dat hout een racekar bouwen.'

Kim kijkt mama aan. 'Wat zei ik je,' lacht mama.